

РЕШЕНИЕ

№ 4200

гр. София, 22.06.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 08.06.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3936** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба от Д. Й. П. срещу Решение № 2153-21-33/14.02.2017 г. на Директора на ТП на НОИ София град, с което е отхвърлена жалбата на П. срещу разпореждане № [ЕГН]/12.01.2017 г. на Ръководител ПО. Моли атакуваното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение /л. 13/ е отхвърлена жалбата на П. срещу разпореждане № [ЕГН]/12.01.2017 г. на Ръководител ПО /л. 84/. С последното, считано от 02.11.2016 г., на П. е определена лична социална пенсия за инвалидност в размер на 141,77 лева, добавка за чужда помощ от 02.11.2016 г. пожизнено в размер на 88,61 лева, или общ размер на месечната сума за изплащане – 230,38 лева, а на основание чл. 96 от КСО е прекратено, считано от 02.11.2016 г., изплащането на наследствена пенсия за ОСВ, в която част на практика се обжалва разпореждането.

Видно от ЕР на ТЕЛК от 23.11.2016 г. /л. 14/. П. е с 95% ТНР – пожизнено.

Пенсия за инвалидност е отпусната на П. за първи път, считано от 01.06.91 г. /л. 22/. Следват нови ЕР на ТЕЛК със срок на инвалидизиране от 3 години и ТНР от 95%, респ. и нови разпореждания на органите на НОИ в същия смисъл.

Въз основа на молба от 01.11.2005 г. /л. 49/ на П. е отпусната и наследствена пенсия за осигурителен стаж и възраст към личната социална пенсия за инвалидност с разпореждане от 21.12.2005 г. /л. 52/. На основание чл. 68 от КСО наследствена пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ е изплащана на П., последно съгл. разпореждане от 01.07.2016 г. /л. 75/, като с процесното разпореждане от 02.11.2016 г. наследствена пенсия за ОСВ не е определяна, като на основание чл. 96 от КСО изплащането ѝ е прекратено.

С декларация от 05.01.2017 г. П. е заявила, че не посещава учебно заведение.

Представени са доказателства за компетентност на органа, издал атакуваното по административен ред разпореждане /л. 100 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО – Директора на ТП на НОИ София град, като с него е потвърдено разпореждането, издадено от М. Л. - компетентна съгл. чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО и с оглед представените заповеди от 19.07.2013 г. /л. 101/ и 24.04.2014 г. /л. 103/, с които е определен, респ. допълнен, списък на длъжностните лица, на които е възложено ръководството на ПО. При издаване на атакуваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

Единственият спорен по делото въпрос е правото на П. да получава наследствена пенсия за ОСВ.

Наследствената пенсия се отпуска, за да замести липсващата издръжка от починалия родител. Съгласно чл. 82, ал. 1 от КСО, в редакцията му към датата на отпускане на наследствената пенсия през 2005 г. /ДВ, бр. 67 от 2003 г./ децата имат право на наследствена пенсия до навършване на 18-годишна възраст, а след навършването ѝ, ако учат - за срока на обучението, както и за времето, през което са на наборна военна служба, но не по-късно от навършването на 26-годишна възраст, както и над тази възраст, ако са се инвалидизирали до 18-, съответно до 26-годишна възраст. От 1.01.2014 г. разпоредбата е допълнена с изречението "Децата, които се считат за учащи, се определят с наредбата по чл. 106."

С допълнението на чл. 82, ал. 1 от КСО (ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) изрично е уточнено, че лицата, инвалидизирали до 18-, съответно до 26-годишна възраст, имат право на наследствена пенсия след навършване на съответната възраст, ако учат - за срока на обучението.

След като е установил, че жалбоподателката не е учаща се, ръководителят на ПО е издало оспореното разпореждане, с което на основание чл. 96 от КСО е прекратена наследствената пенсия за ОСВ от 02.11.2016 г., а въз основа на ЕР от 23.11.2016 г. е определен размерът на социалната пенсия за инвалидност и добавката за чужда помощ.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката не е учаща се, а това е видно и от представената декларация.

Съгласно преходната разпоредба на § 22с /нова, обн. в ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г./ от ПЗР на КСО отпуснатите с начална дата до 31 декември 2014 г. пенсии по чл. 82, ал. 1 на лица, които са се инвалидизирали до 18-, съответно до 26-годишна възраст, продължават да се плащат до определените им срокове.

При тълкуване и прилагане на цитираната преходна разпоредба следва да се

съобразява общата правна уредба на заварените към 1.01.2015 г. наследствени пенсии. Възрастта по чл. 68, ал. 1 от КСО е относима към правото на наследствена пенсия на преживелия съпруг по ал. 2 и на родителите по ал. 3. По отношение на децата не е предвидено пожизнено отпускане на наследствени пенсии без оглед на възрастта и на срока на инвалидизиране, определен с експертно решение на ТЕЛК/НЕЛК. Разпоредбата на чл. 73, ал. 3 от КСО намира приложение по отношение на личните пенсии за инвалидност, които се отпускат пожизнено на лицата, навършили възрастта по чл. 68. Съответно подзаконовата разпоредба на чл. 30, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) се намира в глава първа, раздел III „Пенсии за инвалидност“. Наследствените пенсии са регламентирани с разпоредбите на следващия раздел IV с наименование „Наследствени пенсии“. Личните пенсии за инвалидност и наследствените пенсии се подчиняват на различни правни режими.

На основание § 22с от ПЗР на КСО наследствената пенсия за ОСВ на жалбоподателката, отпусната с разпореждане от 09.01.2014 г. /л. 71/ и осъвременена с последващи разпореждания от 01.07.2014, 01.07.2015 и 01.07.2016 г. /л. 73 и сл./, следва да се изплаща до изтичане на определения срок на инвалидността съгл. ЕР № 3164/28.11.2013 г. /л. 67/ - 01.11.2016 г., до която дата са определени и отпуснати пенсиите – наследствена за ОСВ и лична за инвалидност. На 23.11.2016 г. П. е била преосвидетелствана с ново ЕР от 23.11.2016 г. /л. 76/, с което ѝ е определена степен на трайно намалена работоспособност 95% пожизнено. Към датата на преосвидетелстване 23.11.2016 г. П. не изпълнява материалноправните условия и не е субект на правото на наследствена пенсия по чл. 82, ал. 1 от КСО вр. пар. 22с от ПЗР на КСО., в сила от 01.01.2015 г.

В горния смисъл е и съдебната практика – напр. Решение № 790 от 19.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 992/2016 г., VI о.

За пълнота на мотивите и във връзка с възраженията в жалбата до съда относно нарушение на чл. 145 от АПК, поради непосочване на хипотезата на чл. 96 от КСО, която е основание да се прекрати изплащането на наследствена пенсия за ОСВ, следва да се отбележи, че предмет на обжалване пред съда е решението на Директора на ТП на НОИ София град, а не разпореждането, в което действително не е посочена конкретната хипотеза на чл. 96 от КСО. В решението, обаче, на стр. 3 от същото изрично е отразено и цифрово и словом, че е налице основание по чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО – отпадане на основанието за получаването ѝ, поради което не е налице твърдяното в жалбата нарушение.

По отношение на възраженията, че са налице придобити права, които не могат да бъдат прекратени с изменението на чл. 82 от КСО, беше посочено, че видно от съдържанието на разпореждането от 09.01.2014 г. тези права – на наследствена пенсия за ОСВ /вкл. и на пенсия за инвалидност/ не са пожизнени, а до 01.11.2016 г. – датата, до която е определено инвалидизирането с ЕР на ТЕЛК от 28.11.2013 г. При това положение правилно административният орган е приел, че след 01.11.2016 г., в частност към датата на преосвидетелстването - 23.11.2016 г., това право не съществува.

Безспорно, съдът намира, че е налице ТНР на П., която е съществувала, както към датата на ЕР от 2016 г., с което същата е преосвидетелствана и срокът на ТНР е пожизнен, така и към датите на предходните ЕР на ТЕЛК. Същите, обаче, са били за срок от 3 години, представляват стабилни административни актове, не са обжалвани, вкл. и по отношение на срока на инвалидизиране, и съдът следва да се съобрази с тях,

в частност с посочените срокове от три години.

При това положение не са налице предпоставките за получаване на наследствена пенсия за ОСВ, поради което и жалбата като неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Й. П. срещу Решение № 2153-21-33/14.02.2017 г. на Директора на ТП на НОИ София град, с което е отхвърлена жалбата на П. срещу разпореждане изх. № [ЕГН]/12.01.2017 г. на Ръководител ПО.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: